

Fysisk ekonomi

Bilaga till Schillerinstitutets nyhetsbrev Monitor

augusti 2009

”Så sätter vi en svensk på Mars”

Så löd rubriken i Expressen den 25 augusti på en artikel som Christer Fuglesang skrivit för att publiceras samma dag som han skulle varit på väg till ISS med rymdfärjan Discovery. Så här dramatiskt börjar han sin artikel:

”**Mars 25 augusti 2032.** En internationell besättning från Jorden har precis landat på vår röda grannplanet och förbereder sig för att kliva ut i det öde, vackra ökenlandskapets kraftiga vindar. En av dem är Svea Svensson, Sveriges tredje astronaut. Miljontals mil bort väntar en hel värld med andäktig spänning. – Osannolikt? Inte ur teknisk synvinkel, men kanske ur politisk. Redan om drygt ett decennium kommer människor åter att gå på månen. Troligen blir det amerikaner eller kineser, men de kan också komma att ta med sig andra nationaliteter. På samma sätt kommer människor en dag även att åka till Mars. Frågan är snarare när och vilka, än om. Vill vi vara med, Europa och Sverige?”

Med denna inledning, som faktiskt är närmast identisk med Lyndon LaRouches upprop 1988 ”Kvinnan på Mars”, inspirerar Fuglesang alla svenskar att lyfta sig i håret och börja tänka framåt. Det är just den inställningen som är grunden för den ekonomiska politik LaRouche talade om i sitt tal till diplomaterna i Washington den 19 augusti. (Se nedan)

Tack vare Christer Fuglesang ligger Sverige bra till för att delta i ett internationellt rymdprojekt för att ta människan till planeten Mars. Fuglesangs långa kamp för att komma ut i rymden med Nasas rymdskyttele Discovery och utmärka sig som en svensk-norsk superfixare på den internationella rymdstationen ISS har väckt en enorm entusiasm i Sverige och hela Norden. Denna entusiasm ger Sverige chansen att använda rymdprojekt för att komma ur krisen.

Rymdprojekt är mer än gratis

Den som kan något om ekonomi, i motsats till bokhållarna i regeringen, vet att den första förutsättningen för att skapa nya värden i ekonomin är folkets entusiasm, speciellt bland de unga, för att göra något nytt och svårt. Rymdtekniken är, trots de svindlande kostnaderna, något som lönar sig, genom att den nya teknik som utvecklas och leder till att nya produkter tas fram som kan säljas och ge pengarna tillbaka. På så sätt kan man säga att rymdprojekt är mer än gratis. Det är bara att peka på datamaskinrevolutionen som fick sådan skjuts tack vare de amerikanska mänlandningsprojekten. Hur mycket har inte världen tjänat på IT-teknik sedan dess, liksom på digitalklockor, mikrovågsugnar, rökdetektorer, batteridrivna skruvdragare, nya material och allt möjligt annat?

Under efterkrigstiden kunde Sverige samlas kring projektet att försvara sig och utvecklade en mycket avancerad flyg- och robotteknik, som gjorde det möjligt för Sverige att bli en framstående IT-nation. Teknikutvecklingsmässigt sett var det en svensk motsvarighet till det amerikanska månprojektet. Det har skapat den rätta industriella basen, som är Sveriges

andra stora tillgång för att delta i ett internationellt Marsprojekt. Hellre än att delta i den brittiska geopolitiken att dra igång nya konflikter med Ryssland för att motivera en ny svensk försvarssatsning, borde Sverige nu sätta denna flygindustri i arbete med rymdteknik.

En rymdsatsning skulle löna sig ännu mer, om Sveriges storindustrier inriktades på att avknoppa nya företag på samma sätt som de gamla uppfinnarstyrda företagen gjorde. Runt rörtångens och skiftnyckelns uppfinnare J.P. Johanssons gamla smedja i Enköping utvecklades både en lampfabrik och en ventilationsfläktfabrik. Dagens storföretagare måste sluta se företagen som en kassako för kontantutbetalningar till ägarna och börja se sig som industribyggare. Nya företag som uppstår runt det gamla är inte ett ”problem” som dränerar företaget på arbetskraft och driver upp löner. Storföretagen borde börja tänka på fördelarna med att deras spinoffteknologier vidareutvecklas till starka industrikluster, som hjälper det gamla företaget att utveckla den nya tekniken och öka konkurrenskraften.

Sverige kan mobilisera sina resurser och, precis som Fuglesang, göra en stor insats för att mänskligheten skall utveckla rymden. Det är inte möjligt för någon privat marknad att få igång detta. Det krävs statliga investeringar för att, liksom med alla stora infrastrukturprojekt, öppna nya fronter för utveckling och företagande. Det innebär att den svenska ekonomin måste få en ny inriktning. Det finns ingen framtid i att använda statens resurser till att täcka finanssystemets gamla förlustpapper. Om regeringen slutar med detta, finns möjligheter att med statliga lån finansiera framtidsinvesteringar på Jorden och i rymden. Ja, man skulle även kunna låna ut tre miljarder och rädda den värdefulla produktionskapaciteten i Saabs bilfabriker och deras underleverantörer.

Om regeringen förstod något om ekonomi, skulle man omedelbart göra som Fuglesang skriver i sin artikel och öka anslagen till de internationella rymdprogrammen. Det europeiska rymdsamarbetet ESA har inget mål efter ISS och borde ges stabilitet genom att tas med i EU:s budget, skrev han. Vore det något med regeringen skulle EU-ordförandeskapet just användas till att fira Fuglesangs rymdfärd med att föreslå att ESA antar målet att sätta också svenskar och européer på Mars!

LaRouche om rymdsatsningen: Sätt i gång nu och förbered resan till Mars

I sin webcast den 1 augusti efterlyste Lyndon LaRouche en 50-årig satsning på en bemannad rymdfärd till planeten Mars. Vid en lunch med diplomater i Washington den 19 augusti ombads han utveckla sina tankar kring detta närmare. Han sa:

– För det första måste vi omskola folk i ekonomi för de flesta av våra ekonomer förstår sig inte på hur man sköter en

ekonomi. Jag har några goda vänner som är ekonomer, fast de är inte av den där hemska Wall Street-sorten.

– Men problemet är att folk inte förstår vad rymdsatsningen handlar om.

– Det finns ett långsiktigt mänskligt motiv till rymdsatsningen. Det första är att det helt enkelt är nödvändigt att göra det. Vi kan inte bara sitta på en planet som den här planetens fångar, och vänta på katastroferna som troligen kommer att hända med den här planeten. Det där ligger förstås långt in i framtiden, men ibland måste man tänka långt in i framtiden.

– Det andra är att om man ska kunna upprätthålla en ekonomi så måste man ha vetenskapliga och teknologiska framsteg. Och då behöver man en spjutspetsatsning. Spjutspetsatsningen ända sedan 1920-talet – som faktiskt började i Tyskland, fast det fanns folk i USA som också var inblandade, som Goddard – var idén att man skulle resa till månen. Det stod klart för alla astronomer och alla kompetenta personer över huvud taget, att om man skulle bege sig ut i rymden, utanför Jorden, så måste man börja med att resa till månen, vår egen måne, och göra månen till den bas varifrån man beger sig ut i rymden – i ekonomisk mening. För att göra det måste man bygga industrier på månen så att man kan tillverka utrustningen man ska använda för att bege sig ut i rymden.

– Nu är det ett tiotal nationer som har bestämt sig för att resa till månen. Varför? Därför att det finns intelligenta personer i dessa nationer. Dessa nationer begriper, att om man inte är på månen så kommer man inte att ta sig utanför Jorden. Och därför kommer man inte att kunna ta sig utanför Jorden. Och därför att om man ska kunna lösa en del av problemen på Jorden, så måste man ta sig till månen.

– Och nästa ställe man måste ta sig till är Mars. Vi kan ta oss till Mars.

– Men då handlar det om relativistisk vetenskap. Sättet att åka till Mars är att man har ett kärnkraftsdrivet system, som är kraftkällan för en steglös acceleration respektive inbromsning som ger en gravitation på 1G hela vägen mellan Jorden och Mars. Det betyder att man kan färdas från månen till Mars måne Phobos på en tid som räknas i dagar. Man måste ha ett fält på 1G eller ett magnetfält. Man kan inte skicka ut en människa i rymden i 200 dagar eller mer i tyngdlöst tillstånd. Då skulle man få en grönsak, en degklump, i slutändan, inte en människa. Det behövs gravitation för att en människa ska klara färden från en bana runt vår måne till en bana runt Marsmånen. För det behövs steglös acceleration och inbromsning, om man vill vara säker på att människan faktiskt ska komma fram.

Bygg industrier på månen

– Med den här typen av system kan man ta sig till en bana runt Mars inom loppet av dagar; inte månader, inte 200 dagar. Vi vet att mänskligheten kräver att vi befriar oss från Jordens begränsningar. Men vi kommer inte att kunna göra allt på en gång. Vi kommer att göra det i vissa steg. Och det första steget är att resa till månen. Att bygga upp vissa industrier på månen. Planen för industribyggen på månen drogs upp för flera år sedan, flera decennier sedan. Man bygger upp industrierna på månen av forskningsskäl, men också av tillverkningskäl. Som bränsle kommer vi antagligen att använda helium-3. Och helium-3 är en isotop som är vanligt förekommande på månen. Det är det bästa bränslet för interplanetariska rymdfärder. Därför måste vi ta oss upp dit och börja lära oss att hantera den här helium-3-processen, eftersom vi kommer att driva farkoster som färdas i betydande antal med människor ombord till en bana runt Mars med helium-3-drivna system.

– Vi talar om en 50-årscykel, ungefär, vilket är forskningscykeln, för att vi säkert ska komma till den punkten att människor kan bosätta sig på Mars i en experimentell koloni och sedan återvända hem igen. Inom en 50-årsperiod kan vi klara det. Och detta är början på människans inträde i rymden mer generellt. Människan höjer sig över att vara begränsad till Jorden, till att bli delaktig mer allmänt i solsystemet. Och när man tänker på vad steglös acceleration med en gravitation på 1G innebär, så skiljer sig andra delar av galaxen inte så mycket. Med den här tekniken har forskningen plötsligt tagit ett jättekliv bortom allt som man hittills kunnat föreställa sig. Man kan nu tänka sig att mänskliga varelser, levande mänskliga varelser, kan arbeta i galaxen, kanske inte detta århundrade, kanske inte nästa århundrade, men om ett par hundra år kommer människor att kunna arbeta inte bara i bana runt Jorden, inte bara i solsystemet, utan i galaxen. Och då kommer vi att upptäcka vad som finns därute, vad människorna ska göra.

– Samtidigt har vi barn. Femtio år är två generationer barn, som växer upp. Några har studerat på universitet. Vi måste vara medvetna om det. Vi måste tänka på mänsklighetens framtid. Vad är det vi måste göra? Vi måste inspirera barnen som går i skolan i dag med förebilder, inspirera dem med idén om att göra detta. Det kommer att finnas barn som säger: ”Mamma, får jag åka till Mars? Hinner jag åka till Mars innan jag blir gammal, som du?” Det är ett sådant sätt att tänka, en sådan kultur, som man prötar in i nationens kultur och politik, som inspirerar folk till att tycka att deras liv betyder något.

En inspirerad kultur

– Alla människor tänker helt naturligt på odödlighet. De uppfattar inte att odödlighet är något som bor i köttet, utan att den finns i det som de gör för hela mänskligheten. ”Farfar är död, farfarsfar är död, varför levde han? Mamma, du ska dö. Varför lever du? Mamma, jag ska dö. Varför lever jag?” När man lägger fram den här typen av förslag, den här typen av idéer, så får man plötsligt en annan kultur. Man får en inspirerad kultur och inte en kultur med en slavmentalitet. Och framtiden för mänskligheten hänger på att vi kan göra upp med den här slavmentaliteten som hänger ihop med den s.k. gröna kulturen, den framstegsfientliga kulturen. Vi måste få tillbaka känslan av att mänskligheten har ett uppdrag med sin existens, till skillnad från djuren.

– Vad är det för fel på Obama? Obamas sjukvårdsreform säger att ”människor är bara djur. Man måste styra över hjorden, man måste gallra i hjorden. De som är för unga ska inte ha sjukvård. De som är över femtio ska inte ha sjukvård. Man ska sköta befolkningen på samma sätt som en bonde sköter sin boskapshjord.” Det är Obamas politik. Något människovärde finns inte för den fascisten. Vi måste ha en annan inställning. Vi måste tänka på kulturen. Vi måste ge människor en känsla för den kultur som har skapat dem. Vi måste ge dem en känsla för den kultur som är på väg. Vi måste ge dem en känsla av att vara delaktig i mänsklighetens framtid, även om de inte får uppleva den själva. En känsla av andens odödlighet, själens odödlighet.

– Det är detta som utmärker en högtstående kultur. Att vi känner att vi gör något för mänsklighetens framtid. Att även om vi själva inte får uppleva det, så vet vi att det kommer. Och kravet på oss är: Låt oss se till att vi inte kastar bort våra liv. Låt oss se till att våra barnbarn och barnbarnsbarn faktiskt får leva i ett bra samhälle på grund av att vi har levat och gjort det här nu i dag.

– Det är det som är hemligheten med kulturen: att tänka som en människa. Inte som ett djur.